© Josep Aznar

à la ville de... barcelona

creació i direcció **Joan Ollé**

Teatre Lliure Montjuïc – del 10 d'octubre al 3 de novembre

À la ville de... Barcelona

creació i direcció **Joan Ollé**

---

intèrprets **Joan Anguera** / **Ivan Benet** / **Marta Betriu / Oriol Genís** / **Laura Guiteras** / **Enric Majó** / **Victòria Pagès** / **Jordi Vidal**

músics **Joan Alavedra** / **Eduard Altaba** / **Salvador Boix** / **Oriol Camprodon-Montserrat Margalef** / **Jerôme La Voix-Clara Luna / Xavier Maureta-Ahmed Al'Tortahad**

---

espai escènic **Eugenio Szwarcer** / vestuari **Míriam Compte** / caracterització **Núria Llunell** / il·luminació **Lionel Spycher** / so **Damien Bazin** / coreografies i moviment escènic **Andrés Corchero** / direcció musical i arranjaments **Lisboa Zentral Cafè**

---

direcció adjunta **Iban Beltran** / cap tècnic **Mateu Vallhonesta** / producció executiva **Lola Davó**

---

construcció d'escenografia **Escenografies Moià**

---

coproducció **Grec 2012 Festival de Barcelona**, **L'Auditori de Barcelona** i **Bitò Produccions**

amb la col·laboració de

amb el suport del Generalitat de Catalunya Departament de Cultura

---

agraïments **Nau Ivanow**, **Sala Beckett, Montserrat Carulla, Itziar González, Joaquim Maria Puyal, Pere Escobar** i **La Reina de la Nit**

---

espectacle en català // durada **1h. 50' sense pausa** // **sobretítols** en castellà i anglès el dissabte a la nit **a partir del 19/10** // **20/10 col·loqui** amb la companyia després de la funció // **18/10 funció accessible** amb sobretítols i audiodescripció per a persones amb discapacitat auditiva i visual // espectacle recomanat pel **Servei Educatiu** del Teatre Lliure

horaris: de dimecres a divendres a les 20:30h. / el dissabte a les 17:30h. i a les 21h. / el diumenge a les 18h.

preus: **29€** / **22€** (dimecres i dissabte a la tarda, dies de l'espectador) / **24,65€** amb descompte **21€** per espectacle en pack amb *La revolució no serà tuitejada* o amb *El policía de las ratas* // **PROMOCIÓ ESPECIAL BARCELONA'92** Si vas ser voluntari de **Barcelona'92** i ho pots acreditar, **50%** de descompte per a les funcions **fins al 20/10** comprant les entrades por internet amb la tarifa **PROMO BCN92**

Una Barcelona, moltes Barcelones

Barcelona. La idea em voltava pel cap des d'abans del Jocs Olímpics. Consulto els vells apunts: uns versos de Gil de Biedma, l'Ou com balla, els mariners de la V Flota de bracet amb les putetes de la Rambla, la bomba del Liceu, blaugrana al vent, el Congrés Eucarístic, la Setmana Tràgica, la Família Ulisses, les oques de la Catedral, la Dama del Paraigües... i els records de tots i cadascun dels habitants de Barcelona.

L'espectacle transcorre en un cafè atrotinat on la parròquia, mig endormiscada, segueix el que passa al món a través d'un petit escenari on la Monyos canta les seves penes, els Clippers interpreten *Qué bonita es Barcelona* i l'alcalde Pich i Pon inventa el surrealisme oral. Pobra Marieta de l'ull viu! Quantes coses es va endur a la tomba Floquet de Neu que mai no se sabran! Qui guanyarà la partida de Monopoly, Núñez (y Navarro) o Millet? I, enmig de tot un home amb gavardina negra que fa salts mentre en Puyal crida el gol de Messi, un ancià fa tombs perdut entre la boira (és l'avi del Barça?) i demana a un *urbano* pel carrer de Salmerón. I un immigrant andalús es queixa que al seu barri hi visquin tants àrabs.

Avui barrejarem pomes i peres, convocarem els fantasmes del passat i el futur i, a través de la sàtira poètica, mirarem de saber-ne una mica més, de la Rosa de Foc, sense fum, la Bella Encisera.

Joan Ollé

El mes de juliol de 2012, vam assistir a l'estrena de *À la Ville de...Barcelona* al teatre Grec i vam quedar meravellats del magnífic espectacle que havien creat en Joan Ollé i la seva companyia.

L'endemà, ens vam posar en contacte amb ell i amb el director del Festival Grec, productor de l'espectacle, per parlar de la possibilitat de tornar a presentar-lo a Barcelona, ja que al Teatre Grec només es feia 3 dies.

Finalment, i un any després, la Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure de Barcelona ens obre les portes per tal que el públic barceloní pugui gaudir d'aquest magnífic espectacle, que d'altra manera hauria tingut una vida molt curta.

Josep Domènech, Bitò Produccions

l'autor i director

Joan Ollé i Freixas Barcelona, 1955

Estudis de Filosofia i Lletres a la Universitat Autònoma de Barcelona i llicenciat en Arts Escèniques per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Des de l'any 74, quan va fundar Dagoll-Dagom, fins ara ha realitzat 68 posades en escena, 31 d'elles d'autor/a català/na. Ha ensenyat des del 1980 al 2005 a l'Institut del Teatre i va fundar, amb Jordi Mesalles, el Col·legi de Teatre. Ha estat professor col·laborador a diverses universitats. Va dirigir l'edició 1984 del Festival de Teatro de Valladolid, les edicions 1993-2000 del Sitges Teatre Internacional, i del 2001 al 2004 va ser membre de l'equip de direcció del Teatre Lliure. Ha fet ràdio i televisió, sempre amb Joan Barril. El 2004 va rebre el Premi Ciutat de Barcelona per *El cafè de la República* a Catalunya Ràdio (encara en antena diàriament) i el 2005 el Premi Nacional de Televisió per *L'Illa del tresor*. Des del 2005 escriu una columna setmanal d'opinió a El Periódico de Catalunya. Ha escrit i traduït cançons per a Ramon Muntaner, Marina Rossell, Lluís Llach, Joan Isaac o Noa, entre altres.

En els últims anys de la seva més que extensa trajectòria, ha dirigit *La chunga,* de Mario Vargas Llosa (Teatro Español de Madrid, 2013); *Hélade,* l'espectacle inaugural del Festival de Teatro Clásico de Mérida 2012; *Poeta en Buenos Aires*, sobre textos de Jorge Luis Borges (Teatro Colón de Buenos Aires 2012); l'*Homenatge institucional i popular a Josep Maria de Sagarra* realitzat al Palau de la Música Catalana (2012); *Estimat Comadira*. (codirigit amb X. Albertí, Festival Temporada Alta 2011); *Esperant Godot*, de Samuel Beckett (Festival Grec'11/Mercat de les Flors); *O xardín das cinco árbores*, sobre textos de Salvador Espriu (Cidade da Cultura de Santiago de Compostela, 2011); l'acte de solidaritat Catalunya/Japó al Temple de la Sagrada Família (2011); *Joan Maragall, la Llei d'Amor*, sobre textos de Joan Maragall (Festival Temporada Alta/TNC, 2010); *Nô*, sobre textos del Teatre Nô Modern de Yukio Mishima (Festival Grec'10/Mercat de les Flors); *El uno y el otro*, de Rafael Campos (Teatro Arbolé de Saragossa, 2010); *Rebels amb causa* (Carpa de la Rambla, Ajuntament de Barcelona, 2010); *El cafè*, de Carlo Goldoni (Teatre Romea, 2010); *El jardí dels cinc arbres*, sobre textos de Salvador Espriu (Festival Temporada Alta/TNC, 2009); *El quadern gris*, adaptació de la novel·la de Josep Pla (Festival Grec'09/Espai Lliure); *The Time of the doves* (La Plaça del Diamant), amb Jessica Lange (Baryschnikov Theatre de Nova York), i *Linguamón/ La Casa de les Llengües* (Museum of Modern Art - MoMA de Nova York, 2009).

els intèrprets

Joan Anguera Castellterçol, 1947

És pedagog, actor i director de teatre. Va fer estudis de Magisteri a l'Escola Normal de Barcelona (1965-68). Teatralment es va formar a l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual de Barcelona (1965-68), i als Estudis Nous de Teatre de Barcelona (1969-70). És Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona (1978).

El 1967 va fundar amb Jordi Sarrate el Grup de Teatre Vermell x 4. Del 1972 al 1996 va formar part i va ser el cap visible de la companyia La Gàbia Teatre de Vic, amb la qual va intervenir en una quarantena d'espectacles, com a director o com a actor. Va ser el creador, ideòleg i dinamitzador de la companyia Follim Follam (1996-1999) que recollia i interpretava *cançons populars porques*, amb la què va enregistrar tres CD's i va fer centenars d'actuacions. Del 1977 al 2008 va ser professor d'Interpretació i de Tallers a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Del 2006 al 2008 engega i coordina el Postgrau de Pedagogia del Taller de Teatre que s'imparteix al Centre d'Osona de l'Institut del Teatre de Barcelona, on també prepara la posada en funcionament d'un Màster Europeu sobre Teatre en l'Educació per a l'Institut del Teatre de Barcelona.

Com a intèrpret, des del 1968 ha recollit sis premis al millor actor tant en cinema com en teatre. En teatre, els últims anys ha participat en els muntatges *Mequinensa*, de Jesús Moncada, dir. X. Masó; *L'espiadimonis* de Ramon Gomis, dir. Iban Beltran; *Homenatge institucional i popular a Josep M. de Sagarra,* dir. Joan Ollé (2012); *El quadern gris* de Josep Pla, dir. J. Ollé; *O xardín das cinco árbores,* de Salvador Espriu, dir. J. Ollé; *En record de Josep Maria de Sagarra*, en col·laboració i codirecció amb Joan de Sagarra; *Esperant Godot,* de Samuel Beckett, dir. J. Ollé; *El quadern gris,* de Josep Pla, dir. J. Ollé (reposició) (2011), i *Nô,* de Yukio Mishima, dir. J. Ollé (2010), entre molts altres.

Ha intervingut fent de secundari en algunes sèries de TV3: *Estació d'enllaç; Jet Lag; Laberint d'ombres; Zoo; Serrallonga; Infidels; Kubala, Moreno i Manchon*...

Ivan Benet Vic, 1976

És Llicenciat en Art Dramàtic, en l'especialitat d'Interpretació. Va rebre el Premi Extraordinari de l'Institut del Teatre de Barcelona 1994/1998. El 1997 va ser becat per l'Institut del Teatre per participar en un espectacle de creació sobre el racisme a la Hoges School voor de Kunsten

d'Amsterdam, als Països Baixos. Va ser becat també pel Teatre Lliure per participar en dos *work in progress* dirigits pel director holandès Johan Simons i la directora romanesa Catalina Buzoianu a la International Theater Akademy Ruhr de la Schauspielhaus de Bochum, Alemanya. Entre altres, va seguir un curs d'interpretació amb Franco di Francescantonio.

D'entre els seus últims treballs teatrals destaquen *Roberto Zucco,* de Bernard-Marie Koltès, dir. J. Manrique (2013); *Cosas que hoy decíamos* de Neil LaBute, dir. J. Manrique (2012); *Qui té por de Virginia Woolf?* d'Edward Albee, dir. D. Veronese (2011-2012).; *Llum de guàrdia,* de Julio Manrique i Sergi Pompermayer, dir. J. Manrique (2011); *Esperant Godot,* de Samuel Beckett, dir. Joan Ollé (2011), i *Marburg,* de Guillem Clua, dir. Rafel Duran (2010).

En televisió ha col·laborat a les sèries *Polseres vermelles* (2011); *Ventdelplà* (2007-2010); *13 rue* (2007); *Càsting* (2007); *Porca misèria* (2004); *Temps de silenci* (2001); *Laberint d'ombres* (1998), i a la telemovie *Valèria*, de Sílvia Quer.

Marta Betriu Roure Lleida, 1979

Llicenciada en Art Dramàtic en l'especialitat d'Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona. S'ha format durant quatre anys en dansa-teatre amb la coreògrafa Mercedes Boronat (2005-2008). Ha seguit un curs de consciència corporal i domini de la respiració amb Jaques Garros de l'AADPC, i un parell de cursos/seminaris d'interpretació amb Will Keen i amb Dugald Bruce Lockhart.

D'entre els seus espectacles més recents, destaquen *Cyrano de Bergerac,* d'E. Rostand, dir. Oriol Broggi (2012); *El mercader de Venècia* de W. Shakespeare, dir. Rafel Duran (2012); *La casa en obres* de Pep Tosar (2012); *Cristalls irisats de plàstic xinès,* de Miquel Àngel Raió, Cia l'Aviador (2012); *El meu món no cap en aquesta casa*, de Cia.Les Fancynants (2010), projecte guanyador de la Beca Incubadora 2009, i *Cabaret incívic* de Cia. La Incívica (2008), entre d'altres.

En televisió, ha participat a les sèries *La Riera*, *Pelotas*, *Xops!*, *Casting*, *De moda* i *El cor de la ciutat*, i a la tvmovie *Maria & Assou*, de Sílvia Quer. També ha fet cinema: *Lo más importante de la vida es no haber muerto,* de Pablo Martín, Marc Recuenco i Olivier Pictet (Secció Oficial del Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya i Premi a la Millor Fotografia del Festival de Toulouse i Mill Valley el 2010); *L'amor és etern (o fins que, per fi, la mort ens separi),* curtmetratge per al Màster de Ficció i Qualitat Televisives; *Detalles*

sórdidos, de Carlos Balbuena (curtmetratge en 35mm), i a *Contactes xtranys i xtranys*, d'Alejo Levis i ella mateixa.

Oriol Genís Badalona, 1950

Va estudiar interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona; tècnica vocal amb diversos professors de cant: Lina Richarte, Joaquim Proubasta, Sjabbe van Selfhout, Alejandra Spagnuolo i María de Vega; comèdia musical amb Hellen Gallagher; teatre de Shakespeare amb Konrad Zchiedrich, Penny Cherns i Sue Weston, i també va fer un curs d'interpretació amb Carol Rosenfeld i un *stage* al Théâtre du Soleil amb Ariadne Mnouchkine.

És fundador de diversos grups i companyies de teatre: Terrabastall-Tall-Ball-Ventall, (especialitzat en teatre de carrer), Teatre de l'àngel A.C. (que fa espectacles de petit format: *Soldadito valiente*, *Andrés Villarrosa* i *El duo de la sudafricana*), i Teatre Al Ring. Actualment és fundador i director de la companyia Teatre de Calaix S.C.C.L. i L'Arrencacors, i forma part de la Cia. La Reina de la Nit, resident a la Sala Muntaner.

Entre els seus últims espectacles podem destacar *Atraco, paliza y muerte en Agbanäspach* de Nao Albet i Marcel Borràs el 2013; el 2012, *L'ombra al meu costat,* de Marilia Samper; *Voyager,* de Marc Angelet, i *t-ERROR,* de Jordi Oriol; el 2011, *Estimat Comadira*, codirecció de Joan Ollé i Xavier Albertí, i *Car Wash* de Marc Rosich, dir. Annette Pullen, entre molts altres.

En televisió ha treballat a *Poble Nou, Los hombres de Paco, Hospital Central, Ventdelplà* i *El mayor negocio del mundo,* i en cinema ha col·laborat a *Andorra*, de J. M. Güell; *Milagro!* i *Tiempos pasados cortos* d'Àlex Llopis (ESCAC); *El segundo nombre,* de Carlos Plaza; *Las vidas de Celia,* d'Antonio Chavarrías; *Atlas de geografía humana,* d'Azucena Rodríguez, i *El coronel Macià,* de Josep M. Forn.

Laura Guiteras Barcelona

Actriu polifacètica i de formació no acadèmica. Estudiava Humanitats i feia teatre a la UAB quan va començar a fer de presentadora i locutora a Ràdio Gràcia i a BTV. Va debutar com a actriu a la sèrie televisiva *El cor de la ciutat*.

En teatre destaca la seva participació en muntatges de Francesc Cerro Ferran (*Obstinato*, *Monòlegs de la vagi*na, *Julieta tiene un desliz, Blau de Chartres*) i, més recentment, a *Pels pèls*, de Paul Pörtner, dir. Abel Folk, i a *Aunanenanuallepa-llepalilapellaunanenanua,* Assaig Obert sobre *Vida privada,* de J. M. de Sagarra, dir. Marc Artigau.

En el seu vessant musical, ha fundat amb en Toni Xuclà el projecte TAIMA TESAO, que s'amplia amb el trompetista Raynald Colom el 2013. Paral·lelament, treballa el seu vessant flamenc des del 2009 en el projecte CARGOLÉ, un art que ha treballat a les escoles de ball de José de la Vega y La Tani, i amb Lolita Flores i el productor Paco Ortega, arran del rodatge de *La princesa del polígono.* Els últims anys ha participat en tvmovies com *Violetas*, de Rafa Montesionos, i en cinema més alternatiu, com ara a *Fragments* de Marcel Juan o a *Amanecidos*, de Yonai Boix i Pol Aregall.

Enric Majó Rubí, 1945

Actor eminentment teatral, ha desenvolupat la seva carrera entre Catalunya, Espanya i Hispanoamèrica, sota la direcció de noms tan emblemàtics com Pere Planella, Ricard Salvat, Victor Garcia, Abel Folk, Hermann Bonnín, Eduardo Vasco, Lluís Solà, Xavier Albertí, Joan Oller, Pilar Miró o Sergi Belbel.

Va debutar el 1965 als 20 anys sota la direcció d'Adolfo Marsillach amb *Después de la caída*, d'Arthur Miller. Treballa sota la direcció d'Esteve Polls, Paco Diez, i entra a formar part de la Companyia Adrià Gual. Als 70 passa a Madrid amb *Yerma*, de F. García Lorca, de la Companyia Núria Espert, Forma part de l'Assemblea d'Actors que obren el Festival Grec el 1976, i comença a treballar sota la direcció de Fabià Puigserver, Terenci Moix, Pere Planella, Joan Ollé i Josep Anton Codina. A finals dels 70 protagonitza *Hamlet*, dir. Pere Planella, i a partir dels 80 funda la seva pròpia companyia. El 1981, seu paper a l'obra *Terra baixa* d'Àngel Guimerà sota la direcció de Josep Montanyès i Josep Maria de Segarra, el catapulta definitivament .

El seu repertori interpretatiu abraça tota mena de teatre: des de clàssics catalans, adaptacions teatrals de clàssics catalans i autors moderns (com *Les paraules de l'ànima* de Ramon Llull, dir. X. Albertí; *Ronda de mort a Sinera*, dir. R. Salvat, i *El jardí dels cinc arbres* de Salvador Espriu, dir. J. Ollé; *Cançó de la terra* de Jacint Verdaguer, dir. Ll. Solà; *Nausica* de Joan Maragall, dir. H. Bonnín; *Lucrecia Borja* de Maria Aurèlia Capmany, J. A. Codina; *Quan la ràdio*

parlava de Franco de Benet i Jornet i Terenci Moix, dir. Joan Ollé; *El retaule del flautista* de Jordi Teixidor, dir. Feliu Formosa; *Un dia, mirall trencat* de Mercè Rodoreda, dir. Ricard Salvat; *El bordell,* de Lluïsa Cunillé, dir. Xavier Albertí; teatre clàssic espanyol (*Yerma* de Federico García Lorca amb la companyia de Núria Espert, *Farsa y licencia de la Reina Castiza,* dir. E. Flores, i *La cabeza del dragón* de Ramón María del Valle-Inclán, dir. A. Flores), com també peces de clàssics universals –antics i moderns– com Marivaux (*El triomf de l'amor*, dir. Carme Portaceli), Shakespeare (*Hamlet*, dir. Pere Planella i *El Mercader de Venècia*, dir. S. Belbel), Molière (*Dom Joan*, dir. Jean-Pierre Miquel), Sòfocles (*Edip rei*, dir. J. A. Codina), Brecht (*A la jungla de les ciutats* i *Un home és un home*, dir. R. Salvat), i Tom Stoppard (*El veritable inspector Hound*, dir. Tamzin Townsend). Ha estat convidat durant tres anys consecutius a la Compañía Nacional de Teatro Clásico (*El desdén con el desdén*, dir. Gerardo Malla; *La verdad sospechosa*, dir. Pilar Miró, i *Dom Juan*). Des de l'any 1986 també s'ha dedicat a la direcció teatral amb muntatges com *Setmana Santa* de Salvador Espriu (1986), *Un passeig pel bosc* (1991), *Lisístrata* (2003), *La croada dels infants* al CCCB (2004), o *50/70* Núria Feliu al Liceu (2011).

Les seves darreres actuacions han estat: *Pel davant i pel darrera* de Michael Frayn, dir. A. Herold; *Nô* de Yukio Mishima i *Esperant Godot* de Samuel Beckett, dir. J. Ollé.

Ha interpretat més d'una trentena de personatges dramàtics en sèries de la televisió, d'entre les quals cal destacar a TV3 *Nissaga de poder* (1996-1998) i a TVE *Goya* (1985). També com a actor de cinema ha actuat en una dotzena de pel·lícules.

Victòria Pagès

Actriu amb una extensa experiència en teatre, cinema i televisió. D'entre els muntatges en què ha participat, destaquen recentment *Sí, primer ministre*, d'A. Jay i J. Linn, dir.: Abel Folk; *Parlour Song* de J. Butterworth, dir. Magda Puyo; *Truca un inspector*, de J. B. Priestley, dir. Josep M. Pou (Premi Butaca a la millor actriu de repartiment 2011); *Joan Maragall. La llei d'amor,* dir. Joan Ollé; *NÔ*, de Y. Mishima, dir. Joan Ollé; *Marburg*, de Guillem Clua, dir. Rafel Duran; *El jardí dels cinc arbres*, de Salvador Espriu, dir. Joan Ollé; *Mama Medea*, de Tom Lanoye, dir. Magda Puyo; *Tirant lo Blanc*, de Joanot Martorell, dir. Calixto Bieito, i *Arcàdia*, de Tom Stoppard, dir. Ramon Simó (Premi de la

Crítica teatral de Barcelona a la millor interpretació Femenina de la temporada 2006-2007).

En televisió ha participat a les sèries de TVC *La Sagrada Família*, *Ventdelplà*, *El cor de la ciutat, Nissaga, l'herència, Sitges, Oh España!*, *Oh Europa!* i *Estació d'enllaç*. També ha col·laborat a les tvmovies *Carta mortal*, d'Eduard Cortés; *Cabell d'àngel*, d'Enric Folch, i *A la vida a la mort*, de Jesús Garay, i a la sèrie de Tele5 *Hospital Central*. En cinema ha format part del repartiment d'*Atraco* i *Ingrid*, d'Eduard Cortés; *El juego del ahorcado*, de Manuel Gómez Pereira; *La mare cuida de mi*, d'Enric Folch i *33 centilitros de genio*, d'Enric Folch i Marc Bartolí.

Jordi Vidal

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona en l'especialitat d'Interpretació (text i musical). També té el Grau Superior de Llenguatge Musical i Harmonia pel Taller de Músics de Barcelona. En actiu des del 2003, ha cantat sarsuela i ha fet essencialment teatre. Els seus últims espectacles han estat *T'estimo, ets perfecte…ja et canviaré*, de Joe di Pietro i Jimmy Roberts, dir. Elisenda Roca; *Mon Brel,* de Jordi Prat i Coll; *Nit de Reis*, de Shakespeare, dir. Josep M. Mestres; *The black Rider*, de Bob Wilson, dir. Victor Álvaro, i *La festa*, de Montse Colomé i Jordi Prat i Coll.

Lisboa Zentral Cafè

Quintet format als anys 90 especialitzat en música de cafè dels primers anys del segle xx. La seva activitat està estretament relacionada amb les arts escèniques. Des dels seus inicis han participat en una quinzena de festivals de música i teatre, tant aquí com a França, i han fet moltíssimes col·laboracions teatrals. Destaca el treball fet amb la companyia Comediants, als espectacles-accions al Walden7, a la presentació del Canal Club a Madrid i Barcelona, a la clausura del Festival Grec 1996, i a la cerimònia de lliurament dels premis Max a l'Auditori de Barcelona. També han participat en els espectacles *Marathon Dancing a Pamplona* de La Cubana; *L'amant bilingüe,* dir. Josep Pere Peiró; *Camino de Nueva York,* dir. Ramon Simó, i *A la jungla de les ciutats*, de B. Brecht, dir. Ricard Salvat, amb la qual van ser nominats als premis Max de música per a l'escena.

Han treballat també amb les companyies de dansa Iliacan i Malpelo. En la programació del TNC, han participat en muntatges dirigits per Ramon Simó (*Ball de Titelles* de Ramon Vinyes; *Copenhaguen* de Michael Frayn; *La Dama de Reus* d'Ambrosi Carrion; *Arcàdia* de Tom Stoppard; *Aigües encantades* de Joan Puig i Ferrater; *Calígula* d'Albert Camus i *Les Troianes* de Michel Vinaver sobre Eurípides); Rafel Duran (*Mort de dama* de Llorenç Villalonga) o Madga Puyo (*Antílops* de Henning Mankell i *El professional* de Jordi Galceran) entre altres.

Ells mateixos han creat diversos espectacles: *Kinematógrafo Lisboa* (1995-96); *Cinemondo* (2005); *Happy End?* (1998), *Zentral Cafè* (1999) i *Cabaret Faustroll* (2002) amb Ramon Simó; *Un conte cantat de Nadal* (2005) / amb Ramon Simó i el cor Nàiades; *Cartes meridionals* (2008) amb David Bagès, Pep Pascual, Cristóbal Rentero, Ahmed Al'Tortahad, dirigit per Ramon Simó; *La Glorieta* (2003) amb Claret Papiol i el Dr. Soler, *i A.M. 20.12* (2012) amb el cor Nàiades.

Fora de l'àmbit estrictament teatral, des del 1989 es dediquen a amenitzar diversos esdeveniments i activitats ludico-socials, festes, congressos i cerimònies.

Fins a dia d'avui han editat quatre CDs: *Quintet Lisboa* (1997), *Almanac* (2002, Primer premi Autoproducidos FNAC), *La Glorieta* (2007) i *Cinemondo* (2007).

Jerôme LaVoix

El cantant que no parla, que només fa sssss

Nascut el 1965 a Valcebollère (França), Jerôme LaVoix també és conegut popularment com Le petit oiseaux chanteur des Pyrénées. Des dels 12 anys que es va traslladar a Camprodon on va forjar la seva maduresa artística. Amb només sis anys, Jerôme despunta en el món de la cançó amb el seu gran tema *Dur durar d'être bébé* (És difícil ser nadó), i és considerat com un dels nens prodigi francesos més superdotats després de Mireille Mathiew per la seva veu i Zinedine Zidane pel seu físic.

La seva vida, plena d'incògnites i clarobscurs, ha ajudat a crear tota una llegenda . S'ha generat molt interès i morbo al voltant de la seva persona pel fet que canta com els àngels i en canvi no pot dir res. Un dia d'agost, Jerôme viu un greu contratemps mentre acompanya el seu oncle Narcisse amb el seu ramat de cabres salvatges per una vall propera a Valcebollère . En un descuit inexplicable del seu oncle (pastor durant tota la seva vida), Jerôme pateix un fatal contratemps en ser atacat per una de les cabres (atac del que mai s'han revelat els detalls ni el motiu pel qual va ser atacat). Només se sap que a partir d'aquest moment Jerôme pateix un trauma psicològic que li provoca la pèrdua de la veu per poder parlar normalment, però que en canvi li potencia la veu per poder cantar adquirint una qualitat inusitada. Els seus pares deixen Valcebollère i es traslladen a viure a Camprodon on el seu pare és nomenat encarregat de la coneguda fàbrica de galetes Birba .Ja instal·lat a Camprodon, la seva carrera artística continua, primer cantant en sales de festes de la Costa Brava, i després en night clubs de Barcelona, on es converteix en l'ídol de les turistes estrangeres. Als 26 anys coneix a Lloret de Mar a Anabella Giordani, una riquíssima vídua italiana que s'encapritxa d'ell i se l'emporta a Itàlia fent-lo triomfar en la nit romana com a maître del restaurant Il Sole ed la Luna. A causa de la seva aparició en diferents programes televisius de la Rai i Tele 5 aconsegueix ràpidament la fama, no només com a maître, sinó també com a cantant i playboy. En un viatge de relax per Grècia coneix l'armador Grec Demeter Gianacopoulos que el contracta com a estrella convidada del seu show *Ulisses i les sirenes encantades* per als creuers de luxe que organitza pel Mediterrani. És precisament en un d'aquests viatges on coneix la Comissària de la Comunitat Europea, Gretel Weigel i se'n va a viure amb ella a Munich. Allà revoluciona la jet-set germànica. Jerôme fa el paper de "marit de la Comissària" i, com a tal, assisteix a infinitat d'actes polítics i socials, i es converteix en el punt de mira de tota la premsa rosa alemanya que treu a la llum gran quantitat de "farres" i escàndols sexuals de la parella.

Ja el 2008, en tornar a Camprodon per descansar una mica i recuperar d'unes purgues mal curades, Jerôme LaVoix es retroba amb el seu passat. Decideix abandonar la Gretel i quedar-s'hi a viure una altra vegada. Funda amb els seus amics d'adolescència la formació musical Jerôme LaVoix i la seva orquestra i compagina la música amb una incipient afició a l'escultura. Realitza unes originals obres d'art amb capses metàl·liques de galetes Birba. Actualment prepara una exposició a Brussel les.

El Periódico de Catalunya, 21/07/2012

DAVID RUANO

▸▸ Joan Anguera, en primer terme, durant una escena d''À la ville de... Barcelona', que estarà en cartell fins diumenge al Teatre Grec.

Declaració d'amor a BCN

CRÒNICA Joan Ollé firma un atractiu musical d'homenatge a la ciutat que brilla al Grec

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

Joan Ollé deia que havia preparat una gamberrada poètica (sí senyor) entre l'amor i l'odi a la seva ciutat. Doncs bé, a *À la ville de... Barcelona* domina més el primer que el segon. Ollé fa gala del seu barcelonisme sorneguer en l'únic muntatge teatral que Ramon Simó ha programat al Teatre Grec en el seu primer festival. Teatral, sí, però amb domini de la paraula més que del diàleg i una bona dosi de música i cançons en directe per a un recorregut generós i sense lògica cronòlogica. Tant hi té un lloc un romà que recordi la fundació de Bàrcino com un llauner de la Rambla d'avui.

El director surt airós d'una ambiciosa proposta, en cartell fins diumenge, que es va endur un bon aplaudiment en la seva estrena, dijous. *À la ville de... Barcelona* s'acaba guanyant el públic per l'interès de tots els implicats, des dels vuit intèrprets fins als músics de Lisboa Zentral Café, i per l'humor i la mala llet que dominen bona part de les seves escenes, estampes o quadros d'una peça en què es juga amb un material i referents tan diversos que aconsegueixen aclaparar.

FALANGISTA SAMARANCH // El muntatge es mou de sortida entre l'humor i la reflexió seriosa d'episodis històrics, cosa que pot difuminar el to de la proposta. Potser aquesta ha estat la intenció d'Ollé; anar per exemple de la gravetat de la setmana tràgica a les pulles per a molts barcelonins. Es fica a fons amb Samaranch i la seva famosa frase del títol de l'obra emmarcada en un entorn falangista de final de la guerra civil.

Al final s'acaba imposant, de forma progressiva, l'aire de revetlla, festiu, en un recorregut amb personatges i situacions sense fre. L'encertada tasca del coreògraf Andrés Corchero atorga a aquesta successió d'entrades i sortides una coherència que impregna tot el muntatge. Té aquesta mateixa virtut el repartiment, en què es fa difícil destacar ningú pel sòlid treball i la complicitat que manifesten tots. Ollé té la virtut de convocar veterans com Joan Anguera (gran com Colom i com Floquet), Enric Majó i Oriol Genís junta-ment amb joves com Ivan Benet, Laura Guiteras, Paula Blanco i Jordi Vidal (un descobriment com a actor i cantant polièdric). Entre les dues generacions, una brillant Victòria Pàges. Excel·lent general.

> **Les agudes** pulles del director i un sòlid treball interpretatiu realcen l'espectacle

De moments per al record, uns quants: Benet imitant Maragall, Clos, Hereu i Trias; una rèplica del quadro *L'Àngelus* (Jean François Millet) per a les malifetes del saquejador del Palau; el número de la Loteria (amb la Grossa per a Millet, un altre cop); el gol radiofònic d'un Barça amb alineació de totes les èpoques; Ollé disfressat de torero; Genís emplomallat com Johnson del Molino; els cines i teatres desapareguts; els jocs de llenguatge i onomatopeies amb llocs i carrers de la ciutat; la burgesa del Liceu... I per sobre de tot un *I love BCN* de Joan Ollé. ■

Ara, 21/07/2012

Un amable i divertit retrat de Barcelona

Crítica

À la ville de... Barcelona
TEATRE GREC
19 de juliol

SANTI FONDEVILA

No resulta fàcil copsar en un seguit d'imatges, de sons, de personatges, la història d'una ciutat. Joan Ollé aquesta vegada ha deixat de banda les limitacions del text escrit, ja sigui Pla o Beckett, per lliurar-se a un treball de creació que l'acosta als seus inicis amb Dagoll Dagom (aquell inoblidable *No hablaré en clase*). La mirada del director sobre la ciutat, a la qual estima més que odia, és amable, nostàlgicament tendra, irònica sense arribar gairebé mai a la sàtira (excepte cap a la burgesia), amb algunes espurnes poètiques. *À la ville de... Barcelona* és un mosaic molt ben lligat i amb un to general festiu, en bona part gràcies al senzill espai escènic, amb una orquestrina que envolta la successió de moments històrics, de personatges rellevants i de gent senzilla que formen part del que ha estat i és Barcelona.

À la ville... de Barcelona té molta música. En general, música melòdica. Sembla que estiguem en un cabaret on el demiürg convoca des del fundador romà de Barcino fins als alcaldes Maragall o Trias, passant per Colom, la Dama del Paraigua, la Monyos, el Floquet de Neu, però també arquetips com la senyora Maria, l'obrer immigrant, el pakistanès que ven llaunes, l'extingit sereno... Ollé l'encerta en la combinació de música, personatges, breus diàlegs i algun monòleg més literari, amb un bon ritme i copsant plenament l'atenció del públic, que riu els acudits i aplaudeix les cançons nostàlgiques. El director construeix un retrat en el qual es combinen el passat i el present, fins i tot el més immediat –va citar la manifestació de dijous contra la pujada de l'IVA de la cultura i la reacció del públic va ser visceral–. Una jugada àgil que corrobora l'alegre lucidesa, la dolça melangia d'un espectacle que té moments brillants. Els intèrprets, magnífics, i el conjunt, digne de passar en algun local del Paral·lel, tot i que per gaudir-ne plenament s'han d'haver superat els 45 anys.

El Punt-Avui, 22/07/2012

Críticateatre

Jordi Bordes

Onades incessants d'imatges

A la ville de... Barcelona
Director: Joan Ollé
Divendres, 20 de juliol (fins avui). Teatre Grec. Festival Grec.

Joan Ollé planteja una dramatúrgia amb un ritme de mil dimonis: les imatges, els eslògans, les crítiques i els enamoraments furtius a Barcelona es revelen tan inesgotables com les onades del mar. La cançó s'erigeix com l'emblema del moment. Però queda amagat el conjunt de Lisboa Zentral Cafè en una glorieta al fons. Per Ollé, els barcelonins tendeixen a aixecar els braços d'una manera ridícula. Per ballar una sardana, celebrar un gol o anunciar que serà ciutat olímpica.

La Barcelona de Joan Ollé és metàfora: la fletxa dels Jocs Olímpics fereix de mort Companys. Com en un acudit de Quino, el temps i l'espai es topen a l'escena. És la Barcelona que s'interessa per la sort d'un pakistanès, la que té por que algú converteixi en mesquita la Sagrada Família i la que es capaç de vendre-la per fer-hi un macroprojecte. També hi ha instants per a la memòria dels treballadors. És la Barcelona dels èxits: Jocs Olímpics i Floquet de Neu.

Joan Anguera, Ivan Benet, Paula Blanco, Oriol Genís, Laura Guiteras, Enric Majó, Victòria Pagès i Jordi Vidal es desdoblen fins a l'infinit alternant moments corals amb monòlegs. Són picants o emotius (els menys). El mateix Ollé apareix de torero, provocador. Se'ls veu divertits i còmplices; transmeten festa. Galeria de personatges: Fèlix Millet personificant el camperol de l'*Angelus* de Jean-François Millet. En el quadre, desgrana la penitència. Es queda curt.

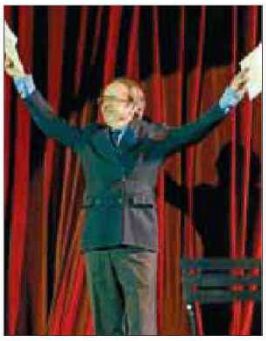

Oriol Genís, fent de Samaranch, en l'escena que dóna títol a l'obra ■ J. AZNAR

A la ville... és una obra notable que pateix de la febre Barcelona: avui serà la darrera funció. Malaguanyada. És una ciutat a la qual li agraden els uniformes però que les gorres es trien sempre amples. S'imagina que és més gran del que la deixen ser. *Chapeau*!

La Vanguardia, 22/07/2012

CRÍTICA DE **TEATRE**

Festa vibrant

À la ville de... Barcelona!

Dramatúrgia i direcció: Joan Ollé
Lloc i data: Teatre Grec (19/VII/2012)

JOAN-ANTON BENACH

L'únic espectacle teatral que enguany es pot veure a l'amfiteatre de Montjuïc és una festa amable i espurnejant sobre la ciutat de Barcelona. El títol reprodueix les paraules que proclamaven l'adjudicació dels Jocs Olímpics del 1992. L'anunci "À la ville de... Barcelona", amb la pausa punyetera que afegia un plus d'incertesa i l'esclat d'alegria consegüent, és el tret de sortida d'una esplèndida diversió polifacètica creada i dirigida per Joan Ollé.

En un espai suggeridor d'un cafè-concert modest, sis músics, cinc actors i tres actrius de primera, evoquen figures populars i llegendàries de Barcelona i personatges arquetípics de la ciutat, recorden escriptors i poetes que l'han glorificada, alguns que l'han blasmada i cantants que al llarg dels anys la van piropejar, des del Tibidabo al mar. La qualitat dels intèrprets és la garantia més sòlida de l'indeturable batec complaent que ofereix l'espectacle, amb alguna curiosa revelació. Entre d'altres, la capacitat d'Ivan Benet per la imitació, quan es llença a una mixtura fent dels alcaldes Maragall i Trias d'una tacada. O quan Paula Blanco fa un *solo* dramàtic amb una vibració emocionant desconeguda, dient l'article de Joan Maragall sobre *La ciutat del perdó*.

À la ville de... Barcelona és una d'aquelles celebracions escèniques que transmeten al públic, més que la impressió, la seguretat que els actuants s'ho passen millor que ningú. Ollé, a través d'una dramatúrgia acolorida, imaginativa, impregnada d'un barcelonisme de soca-rel, ha ordenat els seus propis textos, els materials literaris i documentals que ha seleccionat i les aportacions dels intèrprets en una alternança molt hàbil de notes satíriques, informatives i sentimentals servides a ritme excel·lent.

Escoltem Carner, Salvat Papasseit, Verdaguer o Sagarra al costat de Vázquez Montalbán, Goytisolo o Mendoza. I les malifetes de Millet, en un gag fastuós. Enric Majó reviu el Gran Gilbert i recita amb autoritat *Barcelona és bona* de Gil de Biedma. Hi ha moments sensacionals: quan Laura Guiteras i Joan Anguera fan de la Dama del Paraigües i de Cristòfor Colom; quan Victòria Pagés diu dos monòlegs impagables, el de "la senyora Maria" i el d'una reaccionària liceista; quan canta o recita Oriol Genís i Jordi Vidal vol refilar com l'Antonio Molina. Avui, última funció.●